

Joan Reig, sobre el seu nou disc: «Crec que s'hi pot sentir identificat tothom»

El bateria dels Pets presenta una nova proposta musical en solitari marcada per la introspecció pandèmica

Joan Reig | Adrià Costa

Ara fa escassament un mes, el ja icònic bateria dels Pets ha presentat el que és el seu segon disc en solitari: *Bagatzem*. Amb lletres escrites abans i durant la pandèmia, **Joan Reig** barreja **cançons amb poemes** que parteixen de la **introspecció** pròpia d'aquests temps.

Al proper mes de gener o febrer té intenció de presentar la seva pròpia proposta musical mentre comenci a enregistrar el 16è disc dels Pets, després d'haver fet la gira dels 35 anys, amb el permís de la Covid. Els versos de Joan Reig evoquen de nou a la quotidianitat, a la família i al seu entorn més immediat, **Constantí**, l'epicentre d'històries que segons apunta toquen experiències que poden "ajudar" a qui ho senti.

Amb ell ens trobem al bar del **Casino**, un indret per on de petit corria entre les taules perquè la seva família el gestionava i ell més tard també hi va acabar treballant. El nou disc no deixa de posicionar-se en qüestions polítiques amb *Llaços grocs*, ni tampoc es talla a l'hora de destapar allò més espinós del passat, amb *Juriol*. Ja més calmat pel que fa a la polèmica que va envoltar *Corvus* (**Els Pets**, 2018), es mostra "esperançat" alhora pel que fa al **futur de la música en directe**.

Bagatzem ajunta cançons com *Un pessic de mel*, amb la que s'estrena la promoció del disc -del que destaca que és molt tarragoní-, amb recitals amb una base sonora d'aquells poemes més íntims de Joan Reig, **més acostumat a cantar amb la bateria que a recitar**. Confessa que no se sent còmode amb aquest paper i diu mentre riu que fins i tot li havia passat pel cap contractar autors.

- Com ha estat el procés de creació d'aquest nou disc?

- T'adones que tens un disc quan obres un dia el calaix i veus que hi ha molt material. L'any passat havíem de fer un disc amb Els Pets i la gira corresponent pels 35 anys. Vam començar i al cap de tres concerts, van tornar a caure *bolos* per la pandèmia, amb el brot de Lleida. Aquesta gira la vam posposar per al 2021 i el disc dels Pets ha passat a l'any que ve. I jo tenia material fruit del confinament.

- Era material pels Pets?

- Això no se sap mai, en el meu cas. Hi ha coses que a priori saps que no és pels Pets, però n'hi ha d'altres que estan a dues aigües. La qüestió és que jo vaig treballar més del compte, com tothom, i hi havia una sèrie de poemes de fa 5 anys o 6, de dos hiverns que vaig passar a Baix a Mar, a Torredembarra, fruit també de la introspecció. Durant el confinament, amb les xarxes socials, els ciutadans rebíem molta confusió i això a mi em va afectar bastant. Aleshores, vaig decidir aïllar-me. Em va fer rumiar que alguna cosa no havíem fet prou bé en els últims 100 anys, aquest corre-cuita constant, no tenim temps de viure i ens pensem que la vida és això. Quan mires dins teu et trobes a tu mateix, a la teva família, el teu poble, l'entorn...

Joan Reig Foto: Adrià Costa

- I és això del que tracten aquests poemes.

- Furgant una mica he tret calaixos que no estaven ben tancats, del nostre passat familiar, que crec que explicant-los s'hi pot sentir identificat tothom, perquè parlar de l'amor, de la mort... Fa segles que els homes i les dones en parlem i intentem donar explicacions, cadascú des de la seva perspectiva. Al principi tenia recança, que això que expliques potser és molt teu, ningú no ho entendreà, però són les històries de sempre i jo en donc la meva visió.

- En aquest sentit destaca *Juriol*, un tema que parla del dol que vau viure des de ben petit per un tiet que va morir.

- Un tiet que no vaig arribar a conèixer perquè ell mor al 1957 i jo neixo al 1963. La meva família eren 3 germans, la padrina Teresina que era la gran, després venia Joan i després el meu pare, el Josep Maria. Els dos nois eren músics, feien de pagès i regentaven aquest cafè. Hi havia una orquestra local, Coimbra, i qui la portava va agafar jovent, els va ensenyar solfa, i feien *bolos*. El meu pare era el bateria i el seu germà gran era la trompeta. Va morir aixafat per un tractor, el meu pare intentava treure'l, no ho va poder fer, i va vindre del tros fins aquí i ni se'n va adonar que va perdre les espardenyes que duia, tot ensangonat. Va ser un drama familiar, també al poble perquè tot el jovent venia aquí, i aquest dol va estar sempre molt present a casa meva.

- Suposo que durant la pandèmia van aflorar els records.

- El meu pare fa cinc anys que va morir, va ser com tancar una porta, aquest dol va estar sempre tan present que gairebé no se'n podia parlar. He sentit a parlar més del meu tiet fora de la família que a la família perquè tant mon pare com ma mare ploraven. Un dia fent aquesta mirada retrospectiva van anar sortint aquests fantasmes a nivell familiar, en forma de cançó.

- Ha estat més fàcil parlar d'aquest tema familiar o de l'abús que va donar peu a *Corvus*?

- Treure-ho ha estat semblant. M'estalvio molts diners en terapeutes, perquè la meua manera d'escriure cançons és desfogar-me, treure aquests calaixos. Ho fas per tu, com una vàlvula d'escapament, perquè quan escrius no saps si acabarà en un llibre o en un disc o on acabarà. Després veus que allò té un sentit i que pot ajudar o que pot agradar a altres persones. La funció de vàlvula d'escapament, ja l'ha fet. Són dos diferents. Amb *Corvus* tenia una cosa que tampoc no havia tancat mai i que un dia va sortir, va explotar com un volcà. A mi em va anar molt bé.

Joan Reig Foto: Adrià Costa

- Va ser una espurna perquè sortissin de cop i volta molts casos d'abús a l'Església.

- Tot el que va vindre després va ser horrorós, va ser una de les pitjors èpoques de la meua vida. Va passar una setmana que per aquí hi havia càmeres de Telecinco, jo tancat a casa, em va trucar la Terribas, no hi vaig voler anar, gent amiga meua com l'Albert Om, no hi vaig voler anar. Tothom buscava la informació, però jo no volia anar a la ràdio a fotre'm a plorar com una magdalena, recordant coses. Jo ho he fet per treure-ho, però no em vaig identificar com a víctima. Era una cançó que parlava dels abusos, ningú ho sabia a part de l'entorn, el poble sí, això fa 40 anys, la gent n'havia sentit a parlar, però més enllà de Constantí no.

Paral·lelament, va sortir el cas d'un company escolà, de dos o tres anys més gran que jo. Guillem Sánchez, del *Periódico*, va associar-ho. La cançó va guanyar el premi fada, de la Fundació Vicki Bernadet, i ell ho va relacionar. Era evident que era el mateix cas, aleshores ell ho va tractar amb molt d'afecte, el que passa és que *El Periódico* ens va posar en portada. *El Periódico* mai ens havia posat en portada als Pets, ni en l'època gloriosa del rock català. La foto de nosaltres tres en comptes de la foto d'aquell noi que hi havia a l'entrevista a dins i que ho va denunciar evidentment era molt més comercial. Era un tema sensible i a mi la venda de diaris a mi m'importava una merda.

- I ja us heu recuperat d'aquest procés?

- Ja s'ha calmat, sí. El que passa és que Constantí en sec va ser l'epicentre d'aquest terratrèmol. Alguns van fer responsables als Pets de tot això, tot va sortir alhora i van dir que gràcies a aquests s'havia aixecat la llebre. Al Josep Maria Fort jo el conec, el vaig trucar. El poble va estar molt enrari aquells mesos.

- Parlem del disc. Per què *Bagatzem*?

- Això [assenyala la fotografia que il·lustra el disc] és el *bagatzem* de la meua família, de principis del segle XX. El *bagatzem* era on hi portaves les olives per fer l'oli, la verema per fer el vi, anar a buscar l'adob... I del calaix jo en dic el *bagatzem*. Quan estàvem a punt de fer la gira amb Els Pets em vaig adonar que no tenia prou cançons per fer un disc en solitari, alguna segur que hagués fet cap a un disc dels Pets, i no tenia prou poemes per fer un poemari. Un amic que em va dir que podria fer un llibre, però només en tenia 15 o 20. Arrel d'això vaig dir que voldria fer un disc meitat poemari i la meitat cançons.

Joan Reig Foto: Adrià Costa

- És un disc també amb moltes paraules o expressions locals. Per què?

- Amb Els Pets sempre ho hem fet. Nosaltres dèiem "Pantalons curts i *ginolls* pelats" i Marc Grau ens va dir que en català central millor dir "genolls". "Com més et *coneixo*" i no "et conec"... Els Pets sempre hem utilitzat molta terminologia, localismes dialectals. A mi sempre m'ha agradat reivindicar no tan sols el català d'aquí sinó que si he d'utilitzar per qüestions de mètrica o de rima una cosa que aquí no diem però que diuen a la plana de Vic o a València m'agrada fer-ho. És una manera de defensar la unitat de la llengua, que els mallorquins i la Catalunya Nord parlem la mateixa llengua. I que si alguna vegada algú ha d'agafar un diccionari n'estic content. El català del futur ja veurem com serà, però també m'agrada el genuí. La llengua és un joc, enriqueix molt treballar amb diferents registres.

- Dins el disc hi ha un tema que es diu *Llaços grocs* i que és conseqüència de la correspondència quan ell estava a la presó amb Jordi Cuixart. Per què aquest títol?

- Era un poema sense títol i en posar-lo en un disc em va obligar a posar-li títol. *Llaços grocs* no

---

surt en tot el poema, però com que era un poema dedicat als presos polítics, era tan obvi, ho vaig voler reivindicar. Va ser una història molt bonica, que tot el país s'omplís de llaços grocs i significatiu que d'altres els anessin a treure. Jo crec que s'estudiarà. El poema és fruit de la ràbia que hem sentit tots amb aquesta gent, que no eren ni polítics.

- El llaç groc és un símbol que s'ha associat molt a aquells nou presos polítics i no a la resta.

- Jo encara el tinc, no l'he tret perquè el president Puigdemont és a l'exili, l'Anna Gabriel, la Marta, en Valtònyc, el Pablo Hasél hi és per dir coses que després s'han comprovat que són veritat. El segrest de la democràcia, la llibertat d'expressió, part de l'aparell judicial espanyol, l'Estat, fa que no deixin caminar Espanya cap a un país democràtic. Per això soc independentista segurament, si hi hagués una Espanya atractiva jo la podria comprar. Tot és per gosar plantar cara a l'Estat, volia reivindicar que eren a la presó com a caps de turc pel que ha fet tot un poble, no pel que han fet ells.

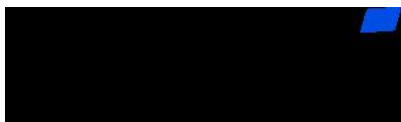

Joan Reig Foto: Adrià Costa

- A Llaços grocs, hi ha un vers que parles de viure en plenitud. Què associeu a la plenitud?

- Plenitud és no haver d'explicar contínuament que som catalans. Que no costi tant viure bé cadascú amb les seves coses. Una república independent no seria la *panacea*, hi hauria pobres, rics... Però com a mínim hi hauria eines per poder construir un país millor i no hauríem de donar explicacions cada vegada. Cada cessió a Catalunya s'ha entès per Espanya com rebaixar-se i això és fruit que no s'ha entès com un Estat plurinacional i plurilingüístic.

- Referent a Pablo Hasél, avui seria possible una cançó com *No vull ser rei*?

- I *Terra-billy*? Això perquè no ho ha vist en Carrizosa, si no ho denuncia, tot i que fa més de trenta anys. Hi havia més llibertat fa 10 o 20 anys que ara. Jo estaria exiliat ara. Tot és fruit de la barra d'aixecar la llebre per part dels catalans que aquest Estat té moltes mancances democràtiques, han aixecat la catifa, la merda, ells que es venien com un Estat democràtic. L'exili està fent això molt evident.

- Com està sent la tornada a la normalitat pel que fa als concerts musicals?

- Esperançats, perquè ho hem passat bastant malament. Hem fet la gira de l'any passat amb les mesures que deia el Procicat en cada moment i molt bé, la gent s'ha portat bé, quan la gent s'aixecava hi havia un agent de seguretat amb excés de zel.

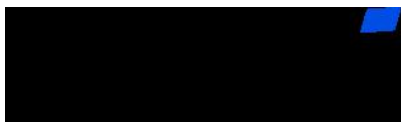
- Això no devia ser gaire còmode, estar cantant i de sobte començar a veure passar agents de seguretat.

- No ho és en absolut, però t'hi acostumes i la gent també. Gràcies a això s'ha millorat molt. A mi em sap greu entrar en debats amb negacionistes, però faig una reflexió: si ara estem bé, gràcies a qui? A qui s'ha vacunat o a qui no s'ha vacunat? La responsabilitat és de tots. Els científics han fet la feina, els polítics bé o malament han fet la feina, ara toca a la gent passar per on creguin que han de passar. Jo he passat la Covid i estic vacunat, i la meua família l'ha passat, hi ha hagut conseqüències negatives. Tinc amics que han perdut el pare o la mare, és una cosa seriosa. Ja no per la feina, això és un estat de guerra, en un estat de guerra els drets col·lectius han de passar per davant dels individuals.

Joan Reig Foto: Adrià Costa

- Quin és el futur immediat d'aquest disc?

- És probable que comencem els concerts al gener. Ha entrat un músic nou al grup, en una formació de quartet, també ve un amic meu de teatre, l'Eudald Ferré, titellaire i de l'Institut del Teatre, perquè m'ajudi a bastir-ho. Perquè cantar i tocar la bateria més o menys ho faig, però recitar se'm fa difícil. Estic buscant algú perquè passi alguna cosa a l'escenari que uneixi poemes, cançons... Ho estem mirant ara.

- Hi veurem més música que la que hi ha al disc?

- Serà diferent, no vull portar res pregravat. Per tant, els passatges aquests de fons que hi ha, sons o musicals, que ha fet en Roger Conesa, això segurament s'haurà de conformar en una altra cosa. La meua idea és al gener-febrer presentar-ho. Coincidirà amb l'enregistrament del nou disc dels Pets, però haurem de combinar-ho com puguem. Estic molt content de la producció d'en Roger Conesa, dels arranjaments, jo me'n vaig deslliurar bastant i ell ha buscat el seu *dream-team* de músics que hi col·laboren. Sobretot a l'hora d'unir cançons i poemes perquè a mi em feia certa por que quedés avorrit o que decaigués el disc. Ha fet un *star-system* molt de Tarragona, molt de quilòmetre zero, me'n sento orgullós, han fet que el disc flueixi i que no es noti que hi ha poemes recitats.